

Resumé från Reit Im Winkl 2004

Incheckningen

Resan började med att delar av truppen möttes upp på Arlanda för vidare transport till München. Det var lite krångel med att checka in våra skidor då röntgenmaskinen inte tog emot längre skidor än 2m. Tulltjänstemannen svor så det osade och undrade högt varför folk fortfarande envisades med att åka på skidor över 2 meter, "då ALLA idag åker på carvingskidor". Då vi förklarade för tullaren som började svartna allt mer i ögonen, att vi var backhoppare och att våra skidor börjar på 2.40, började han att slita sitt hår. Vi bestämde oss då helt sonika för att lämna tulltjänstemannen åt sitt öde med orden... Vi förväntar oss att skidorna finns nere i München då vi anländer, ha en bra dag.

Resan ner till München gick smärtfritt utan förseningar, och vi anlände till ett disigt och fuktigt München fram på kvällskvisten. Skidorna kom fram de med, tyvärr var det någons skida eller stav som hade fått sig en törn. Men om det var tulltjänstemannen eller någon av "lastarna" på Arlanda som lyckats tjorva till det skall vi låta vara osagt.

München by night

Då vi checkat in på hotellet var det dags för middag. Några gick bara tvärs över gatan för att få en bit mat, samtidigt som några tog sig in mot centrum av München för att se om det gick att hitta något roligt ställe att äta på. Vi som tog oss in mot centrum gjorde detta med tunnelbana. Bara att försöka köpa biljetter till tunnelbanan var en spännande upplevelse som säkert tog en kvart, därefter blev vi tvungna att be ett gäng ungdomar om hjälp. Då vi slutligen lyckats ta oss fram med tunnelbanan dit vi skulle så hittade vi en trevlig sylta med massor av mat och dryck, så där blev vi kvar till fram på småtimmarna. En lyckad kväll helt enkelt.

München by day

Då vi sovit gott en natt på hotellet, var det dags för en rundtur till fots i centrum av München. Detta tog ett par timmar då det fanns mycket att se. Dock var det söndag och det mesta var stängt, men en "Bierhalle" lyckades vi allt hitta, där blev det ett par kalla och lite lunch.

Mot Reit im Winkl

Då det så småningom blev dags att åka vidare mot det slutgiltiga målet, så var det med buss vi tog oss vidare. Nu styrde vi kosan mot Reit Im Winkl, den världskända skid och semesterorten i sydöstra Tyskland. Detta tog ett par timmar, så det var rätt skönt att sitta ner och vila benen en stund efter allt gående på Münchens gator. Då vi slutligen kom fram till byn Reit Im Winkl var det som att komma in i ett vykort. Solen sken som aldrig förr, och snön gnistrade knivskarp, så solglasögonen åkte på med god fart. Väl framme checkade vi in på hotellet som var fantastiskt fint. Det fanns t.o.m. pool som vi framöver skulle nyttja varenda kväll.

Invigningen

Den sedvanliga invigningen av veteran VM startade sent på kvällen nere på skidstadion. Hela byn var på fötter och samtliga nationer marscherade ut ur stadion för att gå i ett långt fackeltåg genom byn fram till borgmästarens residens på stortorget. Där hölls ett långt tal av borgmästaren och när han var klar vände fackeltåget tillbaka mot skidstadion igen. Det roliga med fackeltåget var nog att det som vanligt, var svenskarna som skramlade mest med kobjällrorna. Väl framme på stadion igen fanns det öltält uppställda. Där blev det sedan tjo och tjim kvällen lång med mycket musik och med en massa underhållning, en del av underhållningen stod givetvis Olle Strömvall för. Han var givetvis uppe på scenen och rockade loss riktigt ordenligt. Roligt var också att träffa andra backhoppare från övriga länder som deltagit i tidigare Veteran VM. De hade ju som sagt en del att berätta.

Hoppträning

Dagen efter invigningen var det dags att provhoppa lite i backarna. Vi svenskar var nästan först i hoppanläggningen. Solen sken som den gjort sedan vi kom till Reit Im Winkl, så vädret var inte att klaga på, utan det var bara att spänna på sig skidorna och börja hoppa. Tyvärr så råkade Tony Durendal skada sig, längre fram skulle det visa sig att han var tvungen att avstå från att tävla i detta VM vilket vi alla tyckte var mycket beklagligt. En som slet som en björn i backen var Olle Strömvall, han sprang uppför och flög nerför backen som ingen annan, vilket skulle visa sig ge resultat längre fram på veckan. Framåt lunch började det bli tjockt i backen, för nu hade övriga hoppare börjat anlända till anläggningen. Om detta berodde på att det varit invigning kvällen innan eller om de bara hade tagit en lång frukost, kan bara de själva svara på. Då man har kul går som vanligt tiden fort, och det var helt plötsligt dags att vända tillbaka till hotellet igen. Där blev det pool och bastu för att senare avsluta med en stor och god middag.

Första tävlingsdagen

Backarna som det för dagen skulle skuttas i var K18 och K57.

Tävlingarna började i K57:an där Ingvar Tornängen tog en fin silvermedalj och Kurt Elimää knep en lika fin bronsmedalj. Därefter som följer:

Pietro Nilsson tog en 4:e plats som han själv var RIKTIGT nöjd med.

Lennart Theander hamnade slutligen på en sjunde plats.

Åke Saloniemi slutade på en 16:e.

Dick Walldin kämpade till sig en 19:e plats.

Kauko Tikka klämde in sig på en 20:e plats.

Sölve "disktrasan" Zetterlund 21:a plats.

Tilläggs kan, att det också hoppades i kombination i K57 vilket det kommer mer om längre fram.

Den kanske roligaste "segern" var nog när Olle Strömvall klämde i med två riktigt bra hopp i K18 och därmed tog hem en bronsmedalj. Senare på kvällen gick Olle runt på hotellet och sken som en stor sol, vilket han för övrigt gjorde resten av veckan också då man påpekade att han vunnit en bronsmedalj.

Andra tävlingsdagen

Var det dags för hoppning i K30 och K90. Tävlingarna började i K30 där Pietro Nilsson lyckades ta sig fram till en delad första plats och guld. Kurt Elimää gjorde en lika stor bragd men lyckades ta hem segern utan att behöva trängas med andra på "tronen". Olle Strömvall och Åke Saloniemi lyckades här ta en varsin sjätteplats och vi andra ramlade in på tvåsiffriga resultat.

Dick Walldin på en 10:e Kauko Tikka på en 13:e och Sölve Zetterlund på en 14:e plats.

Reino Vaara gjorde nog den största bragden i år, som trots tidigare motgångar lyckades hoppa till sig en 16: plats. Rickard Eghammar lyckades trots skakiga ben, göra 2 godkända hopp och slutade med en 18: e plats och fann sig helt nöjd med det då hopp karriären inte varit allt för lång.

Då vi alla hade hoppat klart i K30:an var det dags för K90. Där hade vi ställt upp hjältarna Lennart Theander och Ingvar Tornängen. Lennart tog sig ner i ruskigt hård konkurrens på en sjundeplats. Ingvar klämde i för kung och fosterland då han i ensamt majestät landade på en guldmedalj. Mycket bra gjort.

Kombinationstävlingen

Skulle avgöras i längdskidspåret. Då i 5 respektive 10 km. Pietro Nilsson och Dick Walldin hade anmält sig till att köra 10 km. Där skulle det till slut bli en rafflande slutspurt med Pietro inblandad, vem annars? Mr showoff var givetvis tvungen att visa alla medtävlare och publiken, att han minsann hade vallat sina nyligen inköpta längdskidor. Att han inte visste vad som var bak och fram på dessa skidor

brydde han sig inte om då han knep silvermedaljen i kombinationen. Dick Walldin slutade på en hedervärd 5:e plats.

Åke Saloniemi och Kauko Tikka Spände inte bågen lika högt utan nöjde sig rutinerat med att åka 5 km istället. Där hamnade de på en 4:e resp. 8:e plats. Bra kämpat.

Avlutningen

När så tävlingarna var avslutade så var det dags för den obligatoriska VM banketten. Där var det uppvisningar och tal i mängder, mat och dryck likaså. Så festen höll på natten lång, och när det var dags att ta bussen nästa morgon tillbaka till München och flyget, så var det en del som inte sovit allt för många minuter under natten som gått. Men kul var det! Hem till Sverige tog vi oss sedan utan större missöden. Resan som helhet var helt fantastisk med strålande sol bra hoppning och massor med god mat.

Så nästa år... Då ska vi hoppa mer, käka mer, heja mer och framför allt...
KNIPA ÄNNU FLER MEDALJER!

/ Pietro